

UNIVERSITATEA

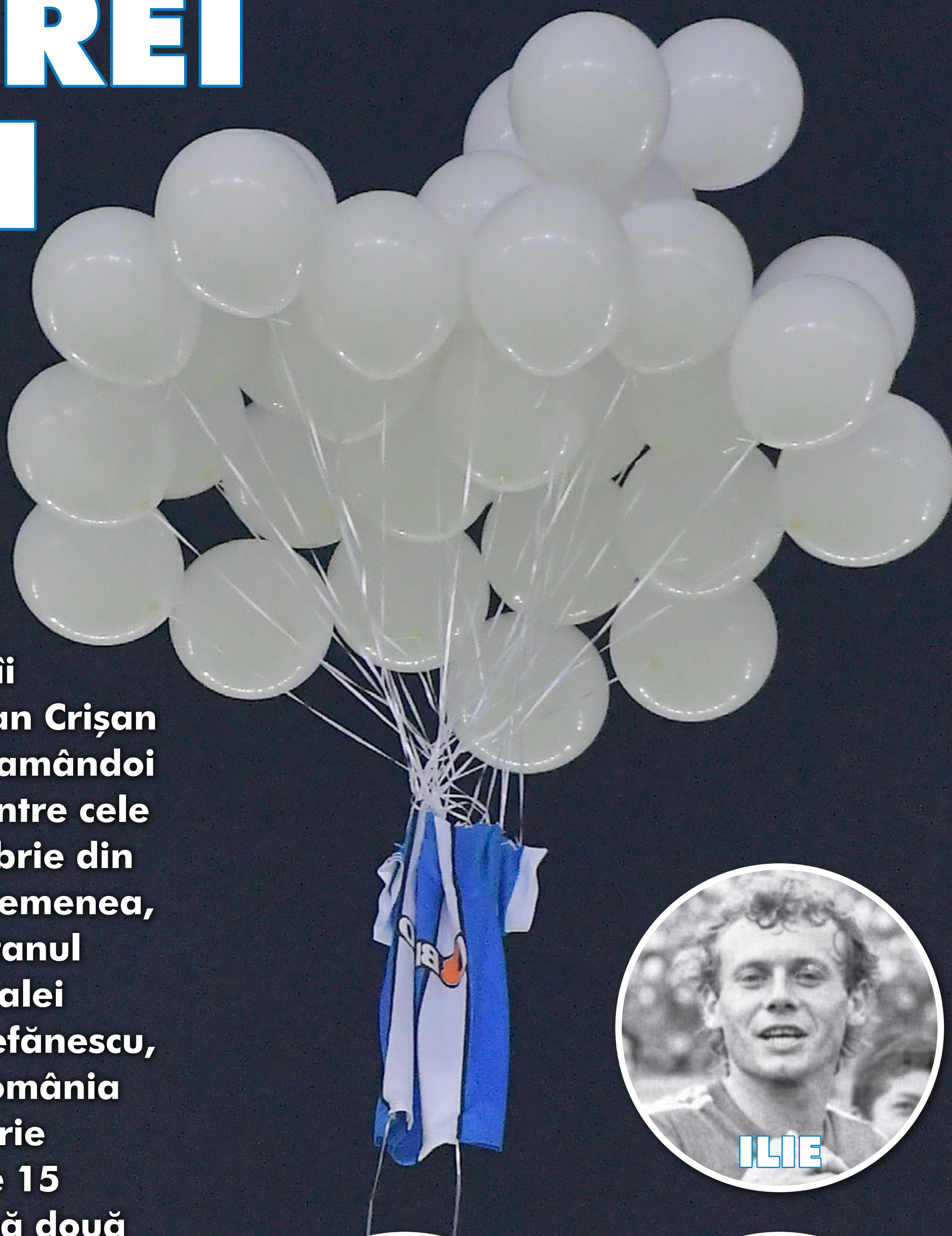
SÂMBĂȚĂ, 15 OCTOMBRIE 2022, 21:00
SUPERLIGA, ETAPA A XIV-A
STADIONUL „ION OBLEMENCO”, CRAIOVA

PETROLUL

JUCĂM PENTRU CEI TREI MARI

Săptămâna aceasta îi comemorăm pe Zoltan Crișan și Ilie Balaci, plecați amândoi dintre noi în două dintre cele mai triste luni octombrie din viața oltenilor. De asemenea, ni-l amintim pe căpitanul Maximei și al Naționalei României, Costică Ștefănescu, sub timona căruia România obținea istorica victorie împotriva Angliei, pe 15 octombrie 1980. După două rezultate dezamăgitoare, cu Voluntari și Pitești, știm că trebuie să dăm totul în această seară pentru a ne lua revanșa în fața voastră și pentru a ne face înaintașii mândri, de oriunde ne-ar privi ei.

ILIE

ZOLI

COSTICĂ

ARLAUSKIS:

**„Toate cele
7 titluri
de campion
pe care
le-am câștigat
au fost frumoase,
dar cel mai frumos
va fi al optulea.
De asta
am venit
aici!”**

Când se va retrage din fotbal, **GIEDRIUS ARLAUSKIS** ar putea cu siguranță să-și înceapă o carieră în media, eventual una de povestitor sau realizator de podcasturi. Ne-a povestit mult și cu mult har de orator, într-o română impecabilă, despre o carieră excepțională care el speră să culmine cu câștigarea celui de-al optulea titlu de campion personal și primul al Universității după o pauză de peste 30 de ani.

Salut, Arla! Cum ești tu, ce mai faci, și cum e la Craiova?

Salutare tuturor. Eu sunt foarte bine, bucuros că am venit la Universitatea și nerăbdător să joc primul meci. La Craiova e excelent,

așa cum mă așteptam, toată lumea m-a primit foarte bine. Acum vreau să dau și eu ceva înapoi echipei ăsteia, adică să joc și să o fac bine. Acum cred că sunt la zi și cu antrenamentele și pregătirea, deci aștept momentul când antrenorul va decide că va fi rândul meu să apar.

Povestește-ne cum s-a produs venirea ta la Craiova și cum ați gândit tu și clubul această colaborare, ce planuri v-ați stabilit împreună?

Inițial am fost sunat chiar de către Mihai Rotaru. Mi-a plăcut ce mi-a zis, am simțit multă încredere în mine din vorbele lui. Mi-a spus că crede că pot să ajut această echipă și că presupune că și pentru mine ar fi o provocare să câștig campionatul cu Universitatea. Și, de când mi-a zis asta, mi-am fixat și eu asta în cap: m-am hotărât să vin ca să îndeplinim visul tuturor oltenilor.

Primul tău sezon în România, cel de la Urziceni din 2008 – 2009, a fost unul incredibil. Povestește-ne puțin și despre acea primă venire în țara noastră. Ce fel de om erai atunci, ce îți amintești că te-a surprins sau impresionat pentru prima oară la România și ce amintiri prețioase ai din acel sezon la finalul căruia ai câștigat titlul cu o echipă atât de mică, la vremea respectivă?

Sincer să vă spun, nu știam nimic despre România înainte să vin aici, eram doar un puști de 20 de ani. Să nu se supere cei de la Urziceni, dar când m-am dus în acel oraș și am văzut atâtea căruțe și cum e locul în general, m-am speriat un pic. Dar când am ajuns la bază am văzut că aveau condiții foarte bune și am prins curaj. În plus, l-am avut și pe Bogdan Stelea coleg. E un portar senzațional de la care am furat multă meserie, a fost o mare plăcere să mă antrenez zi de zi cu el. Despre mine ca om, ce să spun... Eram un nebun de 20 de ani când am venit aici, acum sunt un nebun de 35 (*râde*).

Ai avut și patru experiențe foarte diverse și variate în străinătate, mai precis în Rusia, la Kazan, apoi în Premier League la Watford, în Primera la Espanyol și în fine în Arabia Saudită, la Al-Shabab. Spune-ne câte puțin despre fiecare în parte și ce simți că ai învățat din aceste perioade petrecute în campionate puternice?

Visul meu a fost să ajung în Premier League și m-am bucurat mult că am ajuns acolo. Cred că e cel mai puternic campionat din lume din toate punctele de vedere. Mi-a plăcut tot la Watford, în special mentalitatea lor foarte matură și pozitivă, din care am avut și eu multe de învățat. Inclusiv din cum reacționează după înfrângeri am învățat multe. În Spania a fost o experiență mai scurtă dar la fel de importantă, pentru că e un stil foarte diferit de fotbal și pentru portari cred că e un stil mult mai dificil, cel din Primera. În Rusia m-am simțit chiar extraordinar și de asta am și stat patru ani, mai ales că am jucat și alături de jucători foarte mari acolo. Arabia Saudită a fost o experiență

interesantă, dar sincer să vă zic e singurul loc din care nu simt că am învățat mare lucru.

În România se spune că portarii sunt în general un pic nebuni. Este o vorbă românească sau e ceva ce spun și alte popoare? De ce crezi că sunt portarii speciali?

Nu e doar vorbă românească, am auzit-o în multe locuri. Clar trebuie să fii puțin nebun ca să faci meseria asta. Sincer, dacă aș putea da timpul înapoi, cred că nici eu n-aș mai alege să fiu portar, pentru că e o poziție foarte dificilă. Dar asta e doar pe teren și la „serviciu“, să știți, cred că în viața de zi cu zi nu suntem neapărat diferiți de restul oamenilor, că până la urmă fiecare are nebunia lui.

Știm de altfel că la începutul carierei tale ca junior erai fundaș, apoi ai fost mutat în poartă. Cum s-a petrecut această schimbare și ce a însemnat pentru tine să schimbi un post de jucător de câmp pe cel de portar?

Da, așa este, m-am dus inițial ca fundaș central la Naționala Lituaniei under 14. Dar aveam doar 13 ani și câteva luni și eram destul de mic de statură, nu am avut nicio șansă să joc. Așa că, când m-am întors la club, mi-am zis că trebuie să schimb postul și mă gândeam: „băi, joc oriunde, numai nu în poartă“. Și într-o zi, vreo doi ani mai târziu, jucam în liga a treia din Lituania și nu aveau rezervă de portar, așa că m-au pus pe mine al doilea portar pe foaie. Și în minutul 90, la 1-0 pentru noi, a dat arbitrul roșu portarului și 11 metri, așa că ăștia m-au strigat pe mine, eram prin tribună. Am fugit în teren și am apărat penaltiul, echipa a câștigat, iar de atunci am fost portar. Așa a fost să fie, deci, ce să zic...

Cine este antrenorul preferat dintre cei cu care ai lucrat în trecut și ce anume ți-a plăcut la el?

Nu vreau să jignesc pe cineva și sper să nu se supere nimeni,

dar mie mi-a rămas la inimă Walter Mazzarri, cu care am lucrat în perioada Watford. Chiar mi s-a părut un tip și un antrenor special.

Ești fără îndoială cel mai de succes jucător străin care a evoluat în România, cu 7 titluri de campion al țării, tot atâtea câte au și jucători legendari români ca Mircea Lucescu, Tudorel Stoica sau Dumitru Stângaciu. Ce înseamnă asta pentru tine? De asemenea, am fi curioși care a fost titlul de campion cel mai drag ție, dintre cele șapte?

Da, e o onoare pentru mine să fiu pe lista pe care ați spus-o. Sincer, eu consider că doar mi-am făcut treaba, nu mi se pare nimic incredibil neapărat. Sper să nu par arogant, dar nu mi se pare așa complicat să câștigăm meciuri, eventual pe toate. Toate titlurile au fost frumoase, dar cel mai frumos este cel care urmează, al optulea, cu Universitatea Craiova. Așa cum vă spuneam, pentru asta sunt aici. La CFR le ziceam în glumă colegilor că o să mă opresc când o să-l egalez și pe Marius Lăcătuș, care are 10 trofee, dar serios vorbind încă trei titluri pare prea mult pentru mine la această vârstă.

Explică-ne și nouă cât de importantă e pregătirea fizică în cazul unui portar și cum diferă ea de cea a unui jucător de câmp? Pentru noi, simplii microbiști, „pregătire fizică“ înseamnă mai ales capacitate de efort, or la un portar bănuim că accentul se pune pe alte zone.

La noi portarii e un pic diferit, într-adevăr. Noi avem antrenamente mult mai grele decât meciurile propriu-zise, cel mai mult muncim când nu ne vedem nimeni, deci. Antrenamentele sunt mai grele și decât ale jucătorilor de câmp, zic eu, ei mai pot să frece și menta uneori, sau cum ziceți voi...? *(râde)* Pentru ei nu e neapărat ceva fizic antrenamentul, la noi însă e mereu foarte fizic, că mereu trebuie să sărim și să ne tăvălim. În schimb, pentru noi meciurile

sunt foarte epuizante pe plan psihic. Un meci ca portar e foarte solicitant pentru că trebuie să fii concentrat non-stop, pe toată durata celor 90 de minute, eu unul îmi revin destul de greu după un meci jucat.

Cine sunt cei mai importanți oameni din viața ta?

Am o familie foarte frumoasă și mă simt foarte norocos că-i am, mai ales că au fost cu mine peste tot pe unde am jucat. Soția și copiii mei m-au ajutat enorm, fără ei nu cred că aș fi reușit să am rezultatele acestea pe plan profesional.

Ce faci ca să te relaxezi, în afară de pescuit, pentru că despre acela știm deja? Și, apropo, ai apucat să pescuiești cu celălalt mare pescar amator din lot, cu Vătăjelu?

Hahaha, păi așa pescari amatori suntem toți! Nu am pescuit încă cu Vătă, dar da, îmi place pescuitul. Alt hobby al meu este golful, îmi place foarte mult pentru că e un sport foarte relaxant. Stai 4-5 ore pe terenul acela și uiți de toate. Din păcate, în România sunt puține terenuri de golf și nu prea am unde să practic, dar e mai bine, că nici nu e momentul de relaxare acum, ci de concentrare 100% și de concentrat la fotbal 24 de ore din 24, pentru că avem ceva de făcut!

Un mesaj pentru suporterii Științei care vor citi acest interviu.

Suporterilor le zic direct: voi aveți nevoie de noi, noi avem nevoie de voi, așa că hai să fim toți în aceeași căruță și la bine, și la rău. Să privim cu toții în aceeași direcție și să ne războim doar cu adversarii!

Pe un butoi de gaz

- Ca și FC Argeș înainte de jocul de etapa trecută, Petrolul vine după patru înfrângeri consecutive în campionat (acasă cu FCSB și Farul, în deplasare cu CFR și Hermannstadt). Atmosfera la nivelul lotului pare însă mai proastă decât cea de la Pitești, după ce antrenorul Nae Constantin l-a înregistrat pe Gabriel Tamaș în timp ce-i înjura pe suporterii ploieșteni, clubul și jucătorul semnând rezilierea în aceeași zi. Constantin a recunoscut ulterior că el l-a înregistrat pe Tamaș, dar a subliniat că a trimis înregistrarea doar suporterilor pentru a le justifica despărțirea de jucător, nu și presei.
- Până la disputa cu conducerea echipei, Gabriel Tamaș era jucătorul cu cele mai multe minute jucate în acest sezon: 1255. Practic, lui Tamaș i-au lipsit 5 minute (într-un meci a fost înlocuit spre final) ca să fie integralist în toate cele 14 meciuri disputate de Petrolul de la revenirea pe prima scenă.
- Tamaș nu este singurul jucător important al găzarilor care nu va apărea ca titular pe Oblemenco. Același Constantin l-a criticat pe Gheorghe Grozav la conferința de presă premergătoare partidei și a spus că nu o să înceapă cu el meciul de la Craiova: „Ține doar de el să-și revină, nu mai e un copil, are 32 de ani, l-am adus să facă diferența. Avem puncte câștigate cu golurile lui, doar că așteptăm mult mai mult de la el.”

- În ciuda criticilor antrenorului, „Gicu“ Grozav are 13 prezențe pe teren din 14 meciuri și este încă golgheterul echipei, cu 3 reușite în acest sezon, tot atâtea câte are și Irobiso. E drept că atacantul cu dublă cetățenie (portugheză și nigeriană) a reușit să marcheze de 3 ori deși are de două ori mai puține minute jucate (465 minute) decât Grozav (905 minute).
- Cu doar 11 goluri înscrise în cele 13 meciuri de campionat de până acum, Petrolul este echipa cu cele mai puține reușite ofensive din primele 12 clasate. Mai puține goluri decât ploieștenii au marcat doar U Cluj și Mioveni (câte 9).
- Cele patru înfrângeri consecutive din campionat, toate împotriva a patru formații puternice din Superligă, au venit totuși după o serie foarte bună de rezultate ale ploieștenilor: 7 meciuri fără înfrângere pe prima scenă, cu trei victorii consecutive în deplasare: la U Cluj, la FCU, respectiv la Chindia.
- 7 dintre cei mai valoroși 10 jucători ai Petrolului, conform site-ului transfermarkt, sunt aduși la echipă în această vară: Constantin Budescu, Andreas Leitner, Christian Irobiso, Gheorghe Grozav, Lucian Dumitriu, Jair și Harrison Manzala.

În 2016, Universitatea și Hergheligiu au înfipt ultima suliță în spinarea unui lup muribund

- Primul sezon al Științei pe prima scenă de după renaștere, 2014–2015, avea să fie începutul sfârșitului pentru Petrolul, care avu-
sesse o perioadă bună în anii 2011–2014, cu Cosmin Contra și
Răzan Lucescu antrenori și Adrian Mutu și Ianis Zicu în teren.

În septembrie 2014, după ratarea accederii în grupele Europa League în urma înfrângerii din playoff-ul cu Dinamo Zagreb, Răzvan Lucescu a fost demis, iar Adrian Mutu s-a despărțit și el de ploieșteni. Câteva luni mai târziu, în iarna dintre 2014 și 2015, Petrolul intra oficial în insolvență și termina sezonul pe locul 6, la un punct în spatele Universității, care reușea un nesperat loc 5 de la primul ei sezon de la reîntoarcere. În sezonul următor, 2015–2016, „găzarii” aveau să-și declare falimentul și clubul se desființa, după ce au reușit doar 8 puncte în acea ediție de campionat.

- Mai mult decât atât, ultimul meci al Petrolului de dinainte de desființare a fost chiar o înfrângere cu Știința. Pe 29 mai 2016, în ultima etapă a campionatului, ploieștenii veneau pe Extensiv cu o echipă decimată și cu Ionel Gane pe bancă și pierdeau cu 2-0, cu ambele goluri ale Universității marcate de Herghelighiu în prima repriză. Craiova (care îi alinia pe Vătăjelu și Mateiu printre titulari) trecea de asemenea printr-o perioadă dificilă și își schimbase și ea antrenorul în iarna lui 2016, Emil Săndoi fiind înlocuit de cuplul Mogoșanu–Naicu, după o primă jumătate de sezon dezamăgitoare. Tot în acea iarnă, ne despărțeam de patru fotbaliști importanți, care de asemenea nu au reușit să aducă plusul de valoare la care speram în prima ligă: Thaer Bawab, Viorel Ferfelea, Costin Curelea și Cristi Bălgrădean.
- În cele două sezoane în care s-au intersectat pe prima scenă, Universitatea și Petrolul s-au întâlnit de 6 ori, deoarece sezonul 2015–2016 a fost primul desfășurat după noul sistem, cu playoff și playout, iar cele două formații s-au mai întâlnit de două ori și în playout-ul competiției. 4 dintre cele 6 partide erau câștigate de Știința și 2 de Petrolul, cu Andrei Ivan golgheter al întâlnirilor directe, cu 4 reușite împotriva „lupilor galbeni”.
- Revenind în prezent, Universitatea are astăzi un lot semnificativ mai valoros decât al Ploieștiului, statistic vorbind. Valoarea

medie a jucătorilor din lot este de 652.000 euro (Craiova) la 283.000 euro (Petrolul), iar Știința a dat în total 13 jucători la loturile echipelor naționale, față de doar 2 Ploieștiul.

- Între cele două echipe e diferență de doar 1 punct în clasamentul actual, cu Universitatea ultima pe loc de playoff (6) și Petrolul imediat sub linie. O statistică interesantă arată că Craiova nu a marcat încă în primul sfert de oră al meciurilor din Superliga, în timp ce Petrolul nu a marcat deloc în ultimul sfert de oră al primelor reprize.
- Între Universitatea și Petrolul s-au realizat două schimburi de jucători de-a lungul timpului. Interesant, în ambele cazuri vorbeam despre un fundaș dreapta. Inițial, Sebastian Achim venea la Craiova de la Ploiești chiar în vara lui 2014, adică înainte de debutul pe prima scenă al Științei. Acesta a fost om de bază până la despărțirea de club, doi ani mai târziu. Apoi, în sezonul 2018–2019, Știința îl trimitea împrumut la Ploiești pe Florin Borța. După ce a mai fost împrumutat ulterior și la Chiajna, Borța devenea primul transfer al ploieștenilor de după promovare, în vara acestui an, când a părăsit definitiv Universitatea și a devenit „lup” cu acte în regulă. Borța are 7 apariții și un assist în acest sezon de Superligă.
- Mirel Rădoi are 2 meciuri ca antrenor împotriva Petrolului, ambele de pe vremea când antrena FCSB și ambele terminate cu scor alb, 0-0, în sezonul 2015–2016.

Fericirea de la București cu Anglia, adusă de nucleul de fotbaliști care vor fi creat Craiova Maxima

Cu ocazia împlinirii a 42 de ani de la victoria cu Anglia de la București, pe 15 octombrie 1980, cu 6 jucători de la Știința printre titulari (și cu al șaptelea, Ilie Balaci, pe banca de rezerve), vă invităm la o incursiune într-un trecut în care Universitatea Craiova dădea deja ora exactă, în zorii celor mai mari performanțe ale Științei și, la acea vreme, ale fotbalului românesc. Multe dintre informațiile din acest text sunt preluate din excepționala serie despre acele preliminarii creată de Marius Mitran și Marian Olaianos (emisiunea Replay are 4 episoade despre acea campanie, toate disponibile pe YouTube).

Viața și vremurile în societatea și fotbalul românești din 1980

În octombrie 1980, România era în plin zbucium și pe plan social, și fotbalistic. După cutremurul din 1977, încă proaspăt în amintirea românilor, deciziile tot mai absurde ale lui Nicolae Ceaușescu aveau să ne arunce în probabil cel mai negru deceniu din istoria țării.

În acest context politic complicat, românii se agățau de sport și în special de fotbal ca de ultima lor speranță la mai bine, iar fotbalul era dominat deja de Universitatea Craiova. Știința propunea Naționalei o generație proaspătă și furibundă (viitoarea Craiova Maxima) care bătea deja la ușa marilor performanțe, venită să

înlocuiască o altă mare generație a fotbalului românesc, cea a Stelei din anii '70, condusă din teren de Anghel Iordănescu. De altfel, Naționala acelor preliminarii pentru Mondialul din Spania 1982 era formată în bună măsură dintr-o combinație de jucători de la Craiova (cei mai tineri) și Steaua.

Campania de calificare pentru cea mai importantă competiție interțări venea la 4 ani după probabil cel mai negru meci din istoria Naționalei României, cel în care pierdeam la București cu Iugoslavia (scor 6-4 pentru adversari) și ratam astfel accederea la primul din triada „celor mai frumoase Campionate Mondiale din istorie“, așa cum le-a declarat marele Ion Chirilă pe cele trei turnee finale „vorbitoare de limbă spaniolă“, adică Argentina 1978, Spania 1982 și Mexic 1986. Din păcate, în ciuda unei generații de excepție construită pe scheletul Universității Craiova, România nu avea să fie prezentă la niciunul dintre aceste turnee. Nu însă din motive care țineau de jucătorii în sine, cât

mai degrabă tot din cauza extrem de volatilei situații politice a vremurilor, care din păcate se răsfrângea, la București cel puțin, și asupra Naționalei. De altfel, mai mulți participanți la acel 4-6 de la București, eșec venit în fața unei Iugoslavii fără miză la acea oră și care a trimis Spania în locul nostru la turneul final, au vorbit peste ani de un „blat” la cel mai înalt nivel politic, partidul comunist fiind aparent mituit de conducerea politică a Argentinei, care era interesată ca „sora” Spania să participe la Mondial, nicidecum România.

Victoria cu Anglia, o rază de lumină peste care aveau să se aștearnă nori grei

Trei ani după acea înfrângere dureroasă cu Iugoslavia, pe 15 octombrie 1980, stadionul 23 August era plin ochi cu 80.000 de suflete (mult peste capacitatea totală chiar de la acea vreme) pentru partida cu Anglia. Era deja al doilea meci din grupa de calificare după dezamăgitorul egal de la Oslo din luna precedentă, 1-1 împotriva unei Norveгии din dubla cu care era de așteptat să luăm 6 puncte fără probleme. Cu Anglia, România începea cu 6 titulari de la Știința: Negrilă, Ștefănescu (căpitanul echipei), Beldeanu, Crișan, Țicleanu și Cămătaru.

Primul gol venea după o acțiune excepțională creată în banda dreaptă de jucătorii Universității Craiova: Negrilă scoate în bandă la Zoli Crișan, care întoarce doi adversari, apoi face un un-doi cu Țicleanu și prelungește pentru Beldeanu, care îi dă pasa de gol marcatorului Marcel Răducanu. Până la pauză, neobositul Crișan mai creează o nouă fază pentru o ocazie imensă a lui Cămătaru. Repriza se termină cu 1-0, după o dominare totală a României, care începuse partida cu 30 de pase consecutive fără ca englezii să poată atinge măcar mingea.

Englezii egalează nemeritat și împotriva cursului jocului în minutul 63, prin Woodcock, după o gafă a lui Negrilă, a cărei pasă

greșită îi lasă pe britanici singuri cu portarul Iordache. Tot fotbalistii Științei vor fi salvat însă soarta meciului: în minutul 75, Crișan inițiază o nouă acțiune din banda dreaptă, face un un-doi fulgerător cu Cămătaru, și pătrunde în careu cu furia-i și viteza caracteristice, unde este faultat de Sansom. Iordănescu îi cere lui Răducanu să-l lase pe el să execute penaltiul și transformă cu siguranță, aducând o fericire vremelnică peste un cer românesc neobișnuit de senin și de prietenos pentru miezul toamnei, similar cu cel de zilele acestea.

Din păcate, vorbele comentatorului Cristian Țopescu de la finalul meciului aveau să se dovedească straniu de premonitorii: „Să nu ne lăsăm amețiți de această victorie, pentru că cel care se îmbată de bucurie se spune că o trăiește pe ultima“. Într-adevăr, prestația excepțională cu Anglia avea să fie umbrită de rezultatele neașteptat de slabe obținute cu adversarele mai slab cotate din grupă, Ungaria și Elveția, împotriva cărora am reușit doar două egaluri dublate de două înfrângeri, asta deși Anglia nu avea să ne învingă în acea campanie, deoarece reușeam un 0-0 pe Wembley în aprilie 1981. În apărarea jucătorilor Științei, meciurile decisive vor fi venit un an mai târziu de la victoria de la București cu Anglia, când în Națională se mai regăseau doar trei titulari de la Craiova, în loc de șapte, ca în anul precedent. De altfel, după înfrângerea de pe teren propriu cu Elveția din octombrie 1981, Valentin Stănescu avea să fie înlocuit cu Mircea Lucescu pe banca Naționalei.